

L'art és inútil, almenys comparat amb la feina d'un llanterner, d'un metge o d'un maquinista. Però, quin mal hi ha en la inutilitat? Jo mantenc que el valor de l'art resideix precisament en aquesta mateixa inutilitat

Paul Auster

El mes passat presentàvem un cicle de cinema documental com una manera d'obrir finestres a tots els gèneres, aquells que habitualment romanen marginats dels circuits habituals, els circuits a través dels quals es canalitza la producció cinematogràfica arreu del món. És cert que les pel·lícules incloses al cicle esmentat eren veritables incunables, presentats amb el segell d'obres pioneres tant pel que fa a la irrupció del cinema en el món de l'art i la cultura com a la transmissió d'aquest doble llenguatge entre ficció i realitat.

El 51è aniversari de la SEMINCI, la Setmana Internacional de Cinema de Valladolid, haurà estat la plataforma de presentació d'un documental vinculat a les nostres illes que reproduïx cruament aquesta eterna dualitat, la que presenta un fet real a través de la imatge i utilitzant la tècnica i els recursos del cinema. **Las alas de la vida** és la història en primera persona d'un metge mallorquí, **Carlos Cristos**, víctima d'una malaltia degenerativa que ha posat a les mans de **Toni Canet** la transmissió del procés sofert durant aquests darrers tres anys.

Si parlem de gèneres alternatius, una referència més al curtmetratge ens obliga a parlar de la nova producció de **Toni Bestard**, **Equipajes**, rodada a l'aeroport de Palma aquest mateix any. Dos personatges, un escenari, un curt de manual basat en el joc, el joc dialèctic, el joc de seducció, tota una exhibició del *ludus* llatí. I si al número anterior les ciutats bressol de noves criatures cinematogràfiques eren Venècia i Eivissa, a la revista d'aquest mes **Iñaki Revesado** és fidel a la seva cita anual amb el festival de Sant Sebastià. Quatre pàgines de **Donostia 2006** són la millor manera de posar-se al corrent de l'esdeveniment.

Una bona pel·lícula no necessita ésser explicada, però la bona explicació escrita d'una pel·lícula la converteix encara més en objecte de culte i incita al seu consum. Aquest és el cas de l'article

signat per Joan Andreu sobre *Perdición (Double Indemnity)*, una de les obres mestres de Billy Wilder que compta amb tots els requisits per ésser considerada entre les grans pel·lícules de la història del cinema negre. La mà redactora de Raymond Chandler menà Wilder, mentre que en el capítol interpretatiu hi ha un combat obert entre Edward G. Robinson, Barbara Stanwyck i Fred McMurray, enmig del qual l'articulista destaca la *femme fatale* antològica de Stanwyck. Llegir fa

mengera o, dit novament a la manera de Paul Auster, *l'ésser humà necessita històries gairebé tant com el menjar mateix*.

Finalment, pel que fa a programació, un cicle sobre Roberto Rossellini. A la revista, a manera d'introducció llegiu Monterde i Romaguera, dues versions d'un mateix exemple: els coneixements fluïnt així, a torrentades. José Enrique Monterde, una vegada més, es desplaçarà des de Barcelona per ésser present al Centre de Cultura.

